

TÉLFFY ÁRMIN

Ahab és Télffy

Csendszínű trágárság ring a kikötés
meghiúsult szándékain. A partvonalak
lemondóan intenek felém, hív a színes
szigetekkel teleszórt magány. Rejtelmek
zengenek a felkelő szélben, mintha hirtelen
irdatlan távolok közelségét érezné egy
pár nap múlva halott szigonyos. A tovasikló
horizont olyan, mint egy ismeretlen fedélzet,
melyhez lélekvesztőmön evezek az alvadó
fényben. A magasba szökő árbockosárban
mintha egy bölcs matróz figyelné a sorsom.
Halandó vagyok, aki, hogy ne féljen,
kurjongatva hajózik a Csendes-óceánon.
Tengerészcsomó az élet, mely összeköti a semmit
és a mindent, mondja Ahab kapitány, miközben
a régi tengerek hófehér távolába révül.

Eastwood kilovagolt Perzsiából

Egész teste hullámszik a felmerülő
lehetőségektől, melyek, mint idegen
borzongások, céltalan futkároznak.
Selymes formákkal kísértő kénye
mélységes ábrándozásba lök. Buján
tenyésző, törvényen kívüli vidék,
mely teret ad minden visszaélésnek és
-halásnak. Laza és feltételes, mintha
legintimebb tartalékait is elővenné a
kedvemért. Romantikusan villan rám a
szeme, mikor ironikus kezem végigfut
billentyűsorán. Míg a közös alkotás
gyönyörébe gázol, tudja, hogy nem
lehet többkötetes regényem hőse,
szerepe rövid, valódi messzeség.

Egy másik személy

Ha elengedem, behullok az élet dolgai
közé, melynek vonzása talán abból ered,
hogy mire megragadnám, már más alakot
ölt. Össze nem illő múltak üldözik
egymást bennem. Becsukom a szemem,
hogy magamra találjak, de csak elektromos
viharok tombolnak az éjben, és nincs, aki
elszomorodna a reménytelen nyomozás miatt.
Sehonnán fújó szél vagyok, nemlétező eső
zuhogása. Magát ábrázoló képként lógok egy
állandó kiállításon, ahova nem jár látogató.
Egy ismeretlen vigyáz rám, nehogy kiessek
a mozdonyvezető szerepéből, s magára hagyjam
ezt a felszedett sínek felé zakatoló, idegen életet.